

Sygn. akt: I C 314/18 upr.

Na rozprawie dnia 25 września 2018 r. stawił się pełnomocnik powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Wniósł o rozpoznanie sprawy pod swoją nieobecność.

Pozwany M. Z. nie stawił się pomimo należytego zawiadomienia o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień, ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Odstąpiono od nagrywania na podstawie art. 157§2 KPC.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący:

Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Cichocki
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Mieczysław Budrewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 września 2018 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko M. Z.

o zapłatę

powództwo oddała w całości.

Sygn. akt I C 314/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. Z. kwoty 461,97 zł z odsetkami ustawowymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu wg norm przepisanych. Podniósł, że w dniu 19.03.2015r. zawarł z pozwanym za pośrednictwem internetu umowę pożyczki nr (...). Pozwany zaakceptował umowę poprzez dokonanie przelewu weryfikacyjnego w wysokości 0,10 zł na konto powoda. Powód na podstawie zawartej umowy przelał na rachunek pozwanego w dniu 19.03.2015r. kwotę 100 zł. Pozwany zobowiązany był zwrócić pożyczkę do dnia 08.04.2015r. Wobec braku spłaty powód kilkakrotnie wzywał pozwanego do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Łączne zobowiązanie pozwanego z tytułu zawartej umowy pożyczki na dzień wniesienia pozwu

wynosi 461,97 zł. Na kwotę tę składa się kwota 100 zł tytułem niezwróconego kapitału pożyczki, kwota 310 zł tytułem prowizji oraz kwota 51,97 zł tytułem skapitalizowanych odsetek.

Pozwany M. Z. zawiadomiony w trybie art. 139§1 k.p.c. nie stawił się na rozprawie i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd zważył i ustalił, co następuje:

Stosownie do art. 339§1 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. Zgodnie z §2 tego przepisu, w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Z czego wniosek, iż niestawiennictwo pozwanego nie zwalnia Sądu z dokonania merytorycznej oceny powództwa i przedłożonych przez stronę powodową dowodów.

W ocenie Sądu w okolicznościach sprawy powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód dochodził przedmiotowym pozwem roszczenia z umowy pożyczki nr (...), zawartej z pozwanym w dniu 19.03.2015r. Zgodnie z art. 720 k.c., pożyczka jest umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzech o tej samej wielkości lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości (art. 720 k.c.). Pożyczka jest umową, przy której podobnie jak przy umowie sprzedaży dochodzi do zmian w obrębie prawa własności przedmiotu umowy (Z. Gawlik: Komentarz do art. 720 Kodeksu cywilnego; komentarz LEX 2014). Obowiązki pożyczkodawcy do przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie (oprocentowanie pożyczki). Tak długo, jak długo przedmiot pożyczki nie zostanie wydany pożyczkobiorcy, tak długo nie może powstać obowiązek jego zwrotu, obciążający pożyczkobiorcę.

W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zatem zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę pożyczki, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku (vide – wyrok S. Apel. W Łodzi z 18.06.2015r., I ACa 33/15, LEX nr 1789954).

Dodatkowo należy mieć na uwadze, że stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ciężar dowodu w rozumieniu cytowanego przepisu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów, albowiem po myśli art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Reguła ta nie może być pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie, gdyż w zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii, ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei na pozwanym (tak SN w wyroku z 03.10.1969 r., II PR 313/69, OSNC 1970, nr 9, poz. 147). Należy jednak mieć na względzie, iż ciężar dowodu spoczywa na tym, kto twierdzi, a nie na tym, kto zaprzecza określonym faktom (ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat). Jest to o tyle zrozumiałe, iż nie sposób obciążać określonej strony ciężarem dowodzenia wystąpienia okoliczności negatywnych (vide - wyrok SN z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 449/09).

W świetle powyższego należy przyjąć, iż to rolą powoda było wykazanie okoliczności wskazanych w pozwie.

W ocenie Sądu powód nie podolał temu ciężarowi, albowiem nie zaferował żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. W szczególności nie przedłożył umowy pożyczki nr (...) z dnia 19.03.2015r. oraz potwierdzenia dokonania przelewu kwoty 100 zł na rachunek pozwanego.

Mając na uwadze powyższe przedmiotowe powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.